

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 5 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 23 de febrer de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

EL CONCURS DELS ARTISTES DESEMMASCARATS

En Lew Cody, en Lewis Stone i en Menjou, els tres galants joves de la pantalla, que reuneixen arte, belleza y distinción i es dediquen a colleccionar primaveraes per posar-les als peus de les seves admiradores.

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
província, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

En les llars tranquil·les i pacífiques de la nostra burgesia, el drama no sorgeix fins després de sopar. Es en havent sopat quan l'esperit inquiet de la noia i l'afany d'emocions de la mare, topen amb la tranquil·la digestió del pare. El pare, quan ha plegat el tovalló i ha encès el cigarret de paper, obre el diari i s'abstrau. Es aleshores quan la mare i la filla s'esguarden amb ansietat i es fan senyes misterioses.

—Diga-li tu—diu la mare, amb veu gairebé imperceptible però el gest imperatiu.

—No, no; jo ja li vaig dir abans d'ahir. Avui et toca a tu—respon la filla en un xiuxiueig que gairebé sembla un sospir.

Per fi la filla, en veure que el rellotge senyala dos quarts de deu, es revesteix de valor i diu:

—Papà...

—Què passa?—respon el pare, apartant els ulls del diari i fixant-los amb angonya en la filla.

—Aquesta nit—diu la noia implorant—fan una pel·lícula d'en Lew Cody...

—Una altra? Però, aquest Lew Cody s'ha proposat amargar-me l'existència! Aquest home fa les pel·lícules com bolets!

—No tant, papà. Almenys fa quinze dies que li vàrem veure la darrera.

—Sembla que era ahir! I voleu tornar-hi? M'obligareu a presenciar altra vegada com la mecanògrafa s'enamora d'ell i s'hi casa? Tan bé que s'està a casa.

La mare aprofita aquest moment per fer un incís.

—Si t'escoltéssim a tu, no sortiríem mai. Aviat semblaríem de clausura.

El pare es resigna, plega el diari, tanca les ulleres, apaga la cigarreta i es descorda el batí.

—No sofriu i compteu amb el meu sacrifici. Us acompanyaré—i amb una veu que és la d'un agnizant, dirigint-se a la filla, afegeix: —Com en diuen d'aquesta pel·lícula?

—«Corazones ardientes».

—Però si la vàrem veure l'altre dia!

—No, papà; la de l'altre dia era «Corazones inflamables».

—Em balla pel cap que l'hem vista. Com es deia la que vàrem veure ara fa tres setmanes?

—N'hem vist tantes!

—Aquella d'aquella noia indisciplinada que acaba enamorant-se d'en Lew Cody perquè aquest guanya el primer premi al «Tiro de pichón» per culpa d'una equivocació.

—No sé, papà... Ja n'hem vist catorze amb aquest argument.

—Ara m'explico per què n'ho m'ha fugit de la memòria.

La mare i la filla van a vestir-se, rimmelar-se i pintar-se, i mentrestant el pare reflexiona. Recorda «El gran desfile», «Amanecer», «Beau-geste» i fins «Ben-Hur» i s'enterneix. Enguany no ha vist res que s'hi pugui comparar. L'única pel·lícula amb sentit comú, tècnica, emoció i que s'apartés un xic de la vulgaritat, de totes les que ha vist, ha estat «Y el mundo marcha»; però a la seva dona i la seva filla no els va agradar. El mateix li va succeir amb «El destino y la carne».

Quan ha acabat les reflexions, mare i filla compareixen fetes dues

veritables obres de museu, i tots plegats se'n van al cinema.

—Ja portes prou quartos?—diu la mare, sempre temerosa de les distraccions del seu marit.

—Que és extraordinari avui?

—Tractant-se d'en Lew Cody, podria molt ben ésser que valgués tres pessetes.

El pare, una vegada ha comprovat que porta el suficient per no fer el ridícul al peu de la taquilla, torna a reflexionar: «Mala anyada pels uns; però excellent pels altres. Seguint per aquest camí, d'aquí uns quants anys a les sales dels cinemes només hi assistiran una dotzena de fanàtics; però com que l'entrada valdrà un centenar de pessetes, el negoci serà el mateix.»

Quan arriben al cinema, la mare no pot estar-se de fer-li aquesta lleugera advertència:

—Si t'avorreixes, dorm; però no bufis. No produeixis aquells sorolls de l'altre dia, perquè els del voltant ens miren.

El pare no respon; quan es troba instal·lat, penja l'abric a l'espatller de la butaca, hi apoya el cap i es disposa a suportar el programa amb comoditat.

A dos quarts d'una el criden:

—Joan...! S'ha acabat!

El pare s'alça, es posa l'abric i la bufanda i quan es troben al carrer preunta:

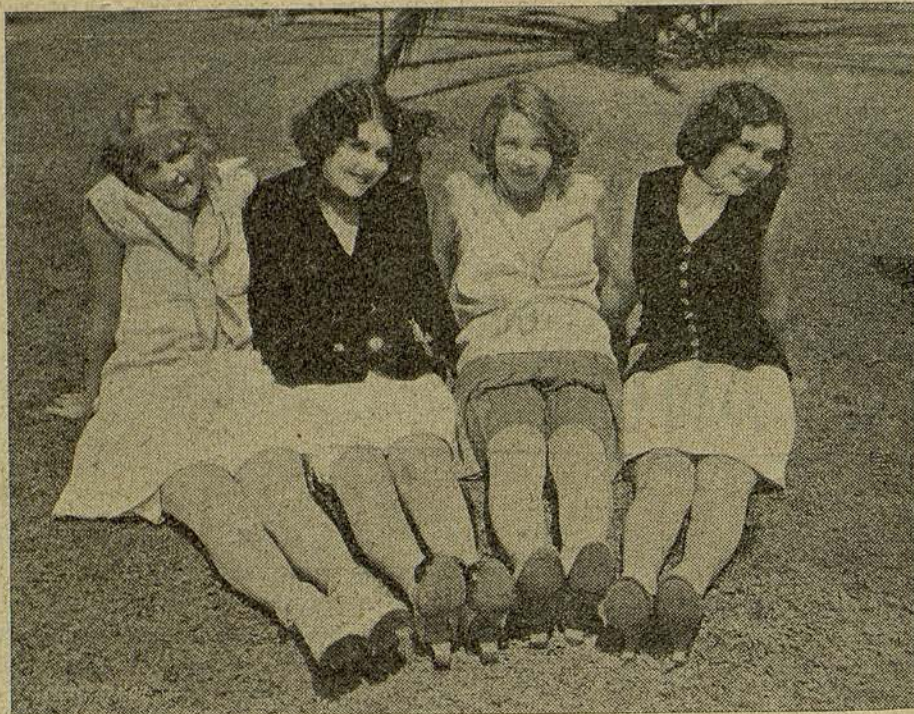
—Oi que ell és un milionari que no sap què fer dels quartos i s'avorreix de tot i no troba la felicitat fins que una xicota humil, però molt bonica, s'enamora d'ell, s'hi casa, el converteix i acaben fent el viatge de nuvis a Europa?

—Just!—exclama la mare, sorpresa—, Avui no dormies!

—Sí; però és que avui he somniat.

BIROSTA

Aquest número ha passat
per la Censura

Quatre parelles de cames, a quina més perfecte, que corresponen a Blanche Le Clair, Ruth Holly, Eva Berne i Raquel Torres i formen part del mostrari de pantorrilles de la «Metro».

La secta contra els que al cinema llegeixen alt

Entre els «graciosos» del cinema sobresurten aquells senyors que tenen la feblesa de llegir alt tots els rètols de les pel·lícules. A estones, aquests senyors són capaços d'amargar l'existència a qualsevol. Van a ramats, i quan prenen per assalt uns rengles determinats d'un pati de butaques, el pacífic espectador que té la desgràcia d'anar a raure per les seves vores, ja està ben llest.

De «graciosos» d'aquests n'hi ha de moltes menes. Hi ha el que llegeix alt per demostrar als seus companys de cinema que llegeix més de pressa que no pas ells. Hi ha qui ho fa per fer-se l'interessant amb unes senyorettes que hi ha un parell de rengles més enrera. No falta aquell que llegeix alt per fer avinent que posseeix una veu amb accentuada cadència argentina i que posat a substituir les «ccc» per «sss», no té manies i les hi aboca pel broc gros.

Aquests individus tenen l'avantatge de posseir, de més a més, un parell de centímetres de gruix de pell a la cara. Si un *siseo* oportú els assabenta que els veïns es comencen a cansar de gaudir de les excel·lències d'una veu tirant a regadora esquerdada, fan com aquell que no ho entén i segueixen com si tal cosa. Si el veí els diu que facin el favor de llegir una miqueta més baix, criden una mica més i, per postres, encara prenen el pèl al que els ha avisat. Si l'avisador no és un veí, sinó una veïna, són capaços, a la mitja part, de cridar l'acomodador i dir que *me molestan* amb tota la barba.

Per tal de suprimir aquestes plagues

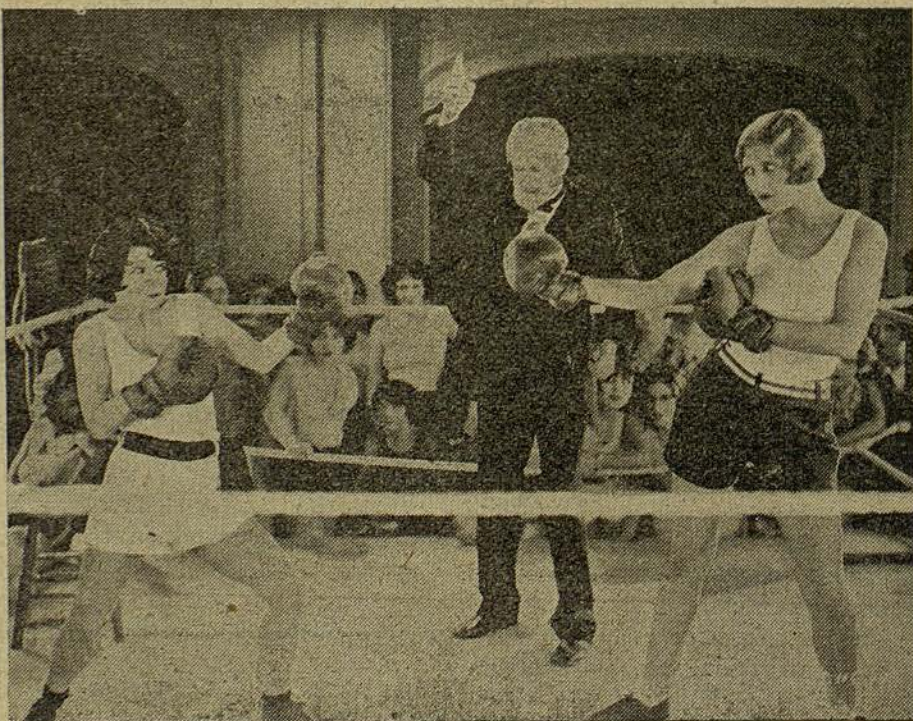
cinematogràfics, hom ha estudiat diverses solucions, que no han pas donat resultat satisfactori. Una vegada, s'explica d'un empresari que, en veure que la gent deixava d'acudir al seu local per

culpa d'aquests angelets (1), va muntar un servei de policies secrets que, al primer que sentien piular, l'agafaven, li posaven un morrió i l'assumpte quedava arranjat. Però així hi perdia diners, perquè el morrió sempre sortia més car que no pas el preu que hom comptava de l'entrada.

En canvi, n'hi havia un altre que també, escamat perquè cada dia anava menys gent al seu cinema, va muntar una guàrdia permanent i el primer que sentien llegir alt se n'anava de dret al carrer. Amb tot i aquesta prova de serietat, l'empresari estava cada dia més desesperat perquè els que desertaven cada dia eren més. I és que el senyor atribuïa aquesta disminució de clientela als «graciosos» que deïem, quan la única causa de tot era que les pel·lícules que servien cada dia eren més llaines. Aquest empresari era una mala persona i posava remei allà on no hi havia mal.

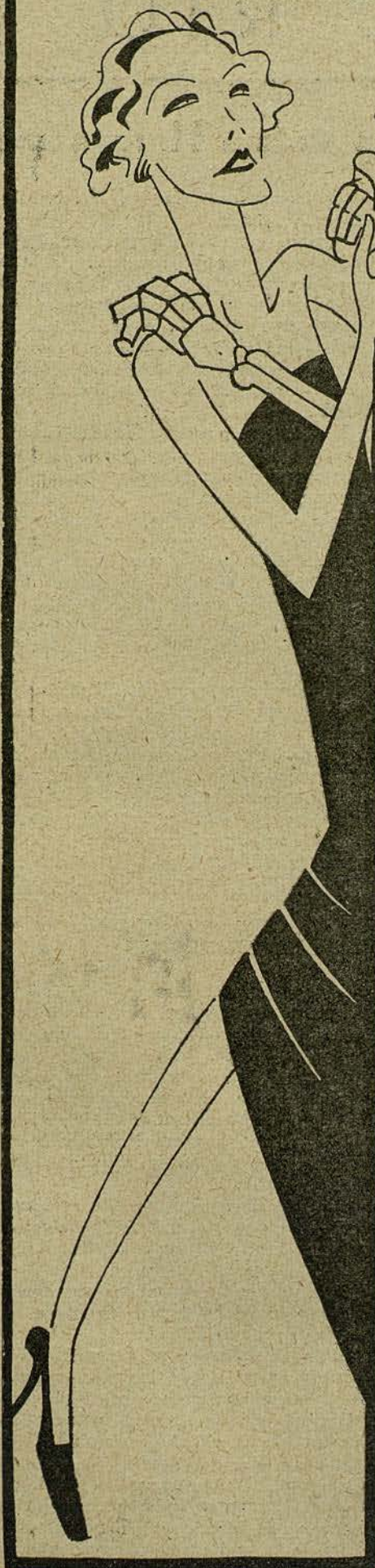
Ara es fundarà una secta secreta que serà una mena d'entitat destinada a protegir els espectadors pacífics i bones persones de les iras dels xerraires idiotes de què parlàvem. Els membres d'aquesta secta aniran tots proveïts d'un mocador de butxaça i una ampolleta amb cloroform, el qual, apropiat al nas del *mal harmanu*, li produirà una dolça sensació de son, cosa que acabarà amb les imperitències i a l'ensens portarà benefici als acomodadors de cinemes, com, per exemple, el «Capitob», els quals, obligats a despertar la gent a l'hora de marxar, es podran estar una altra estona al costat dels espectadors, bo i esperant que aquests s'esgarrapin l'armilla i allarguin vint centímetres més de propina.

MISS TUSDEDEU

Jack Duffy arbitra un combat de boxa entre Anne Cornwall i Lorraine Eddy, en el qual el més probable de que caigui K. O. és el pobre àrbitre.

GRETA GARBO

Sífide, náyade, hurí,
Anfitrite y Astarté,
diablersa sibirita,
Desdémóna y Salomé.
Toda tú eres fuego ardiente,
llama que abrasa y consume,
incendio asaz inclemente,
que devora y que destruye.
Siempre turbando la paz
de los hogares tranquilos,
ya seduciendo al rapaz
en un paisaje de tilos,
o bien haciendo perder
a un buen padre la chabeta,
obligando a su mujer
a llorar y hacer calceta.
Recuerdo con gran pesar
aquel beso transitorio
que tuvieron que filmar
en diez y siete episodios.
Labios de «sindetikon»
y brazos que son garfios,
siempre llena de pasión
entre amores y amor'os.
Ahora locos desvaríos,
después locura de amor,
mujer fatal con desvíos
y demonio tentador.
El senderio perderé
y cual débil mariposa
junto a ti me abrasaré,
oh!, serpiente venenosa.
Mas no! La razón que impera
en mi cerebro oprimido,
me guiará por la acera
del deber siempre cumplido.
Celoso del bienestar
y la dicha que uno halla,
prohibiré que mis hijos
te vean en la pantalla.

MAGNESSIE BISHOP

PER LES TERRES DEL «FILM»

DOLORS DEL RÍO

La dona que es va prendre seriosament la vida a Hollywood

A MENA DE PROLEG

Poques estrelles de la ben assortida constel·lació cinematogràfica poden cantar el *veni, vidi, vici* al cap d'una temporada d'haver arribat a Hollywood, amb la tranquil·litat i seguretat de la Dolors del Río.

La carrera de l'ex-gran dama mexicana ha estat de les més ràpides que registren els historials dels artistes del silenci i del gest.

I la que era modesta, que mendicava la publicació del seu nom pels rotatius de Los Angeles i pregava que li permetessin assistir a les reunions dels consagrat en el mercat del film, per si a algú se li acudia fixar-se amb ella, ha esdevingut l'artista més inaccessible de la ciutat del cinema, fins al punt de què el traje d'*smoking* i tot el troba poc d'etiqueta per ésser entrevistada mentre ella es fa la manicura.

Per què aquest canvi? Perquè la Dolors del Río s'ha arribat a creure que la seva ràpida i altíssima ascensió és deguda solament als seus mèrits personals i artístics, i la seva satisfacció s'ha convertit en supèrbia, sense tenir en compte que hi ha dos noms que han estat decisius en el seu triomf cinematogràfic: el seu marit i l'Edwin Carewe.

UN XIC D'HISTÒRIA RETROSPECTIVA ::

La Dolors Asúnsolo, mestissa innegablement, va néixer a l'Estat de Durango (Mèxic), essent filla d'una distingida família.

La seva juvenesa ens és poc coneguda i d'ella sols sabem—atenent-nos a pròpies manifestacions d'ella—que tenia una afició boja al ball.

Molt jove encara, es va maridar amb en Jaume Martínez del Río, advocat que gaudia d'una excel·lent posició—econòmica i aristocràtica—a la capital de la República, i la presentació de la noia de poble, ascendida a gran senyora per l'enamorat marit, fou un esdeveniment en els salons de la societat mexicana.

I per gaudir de la quantiosa fortuna del conegut advocat, més popular encara per la seva gran afició a llegir i escriure, i per donar esbarjo a les aficions romàntiques del matrimoni, varen emprendre un llarg viatge per Europa, residint algunes temporades a França i Espanya.

De la suposada felicitat d'aquesta lluna de mel no ens en donen compte els arxius que hem consultat, però estem fermament convençuts que per aquells

temps les discrepàncies en el matrimoni eren coses poc menys que exòtiques. Com hem de creure-ho altrament, si tenien el principal: enamorament, joventut... i, sobretot, pessetes?

Però, en tornar—agre despertar d'un somni feliç—, a conseqüència de les revoltes que va haver-hi a Mèxic en els temps d'en Porfiri Díaz, en Martínez del Río va quedar quasi arruïnat, i aquesta contrarietat no va refredar l'excel·lent harmonia que existia entre ells dos; molt al contrari. Varen saber fer el cor fort davant la nova situació, adaptant-se tot seguit a la nova vida que les circumstàncies imposaven.

UN NOU PERSONATGE A ESCENA :: :: :: :: ::

A l'Edwin Carewe, llavors director de la «First», per celebrar les noces que acabava de contraure amb Maria Akin, juntament amb en Bert Lytell, que s'havia aparellat amb la rossa Claire Windsor, a Ciudad Juárez, se li va ocórrer un viatge de nuvis per Mèxic, on, per la llibertat que hi regna—malgrat sembli paradoxic en el país de les revoltes—i per no existir-hi la llei seca, mereix les preferències dels puritans—aparentment—descendents de l'oncle Sam. A més, i això sigui dit confidencialment, en Carewe compta entre els seus ascendents bon nombre d'indis d'aquells que abunden per l'Estat de Tijuana, i li devia plaure, per un atavisme molt comprensible, visitar llocs que li devien portar grans records.

Però el viatge de noces, si bé va ésser feliç, va resultar de sensibles conseqüències pels matrimonis Asúnsolo-Del Río i Akin-Carewe.

En una festa que es va donar a l'ambaixada dels Estats Units a Mèxic, l'Edwin Carewe va tenir ocasió de veure ballar la senyora Del Río, i el director de la «First», com a màxim tribut d'admiració, no va encertar a dir altra cosa

a la mexicana de què era «excepcionalment fotogènica».

Aquestes paraules d'elogi cinematogràfic, que van ésser pronunciades com a compliment vers la que tan amablement havia ballat en son obsequi, sense donar-hi altra importància que la que es dona a tota galania llençada per quedar bé, fou recollida per la Dolors del Río, com a manifestació espontània i veritable...

I quan les angúnies financeres que passava en Martínez del Río es feren ja irresolubles; quan les seves finques hipotecades i els seus valors es feren fondissos, fou quan la mestissa de Durango es va decidir a plantejar al seu marit el següent dilema: o viure una vida de privacions a Mèxic, o enriquir-se ràpidament a Hollywood. Ella, triomfant a la pantalla, mentre ell es feia un nom com a productor d'arguments sensacionals.

L'esperit aventurer d'en Martínez del Río, per un cantó, i l'estimació que professava a la seva muller, per un altre, varen decidir-lo a accedir perquè ella escrivís a en Carewe oferint-se per treballar a les seves ordres.

Un cop de geni en aquells moments hauria canviat per complet el destí de les seves vides...

EL PRIMER DESENGANY I EL PRIMER TRIOMF ::

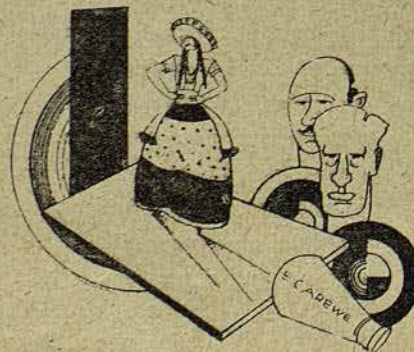
La resposta del director de la «First» no es va fer esperar, certament, però va ésser un aiguat damunt el caliu dels seus entusiasmes.

Va respondre atentament que podien traslladar-se a Hollywood sempre que volguessin, però pagant-se el viatge i les despeses i no garantint el resultat de les proves a què s'havia de sotmetre l'aspirant a estrella.

Malgrat el pessimisme que respirava aquesta resposta, el matrimoni va fer el darrer sacrifici i va traslladar-se a Hollywood.

Una vegada transplantats, els començaments de la Dolors del Río foren un seguit de fracassos.

El seu temperament, excessivament impressionable i fogós, improvisava massa sovint, malmetent les escenes que acuradament havia preparat el director, fins al punt que la «First» va acomiadar-la, juntament amb en Carewe, que, després d'una temporada de proves, es va decidir a ésser el protector de la debutant, aconseguint col·locar-la a la «Fox», els dirigents de la qual varen coincidir amb el famós director en apreciar en la Dolors

Facècies cinematogràfiques

Les angúnies d'en Chaney

Lon Chaney, malgrat el que d'ell han escrit certs plomífers cinematogràfics amants de bòfies sensacionals, és un home pacífic, casolà, que es dedica al seu treball amb tots els seus cinc sentits i que no fa altra cosa que estudiar caracteritzacions originals durant les estones que li queden lliures de l'estudi.

Per això el dia que en Lew Cody, en Gilbert, la Greta Garbo i una colla de companys d'estudi (d'estudi cinematogràfic, eh?) tingueren l'acudit d'anar-lo a convidar per donar un *asalto* a casa d'un popular director de cinema, l'«home de les mil cares» passà uns moments d'angúnia terribles i no sabé com excusar la seva presència.

—Però, què volen que hi vingui a fer, jo? Que no veuen que només els serviré de nosa? Si almenys fos un xic fotogrènic!—exclamava, tractant de convèncer-los.

—No faltaria més, amic Chaney! Precisament vostè és el més indicat per a disfressar-se!—li contestà la Greta Garbo fent un somriure estudiadíssim.

—Sense vostè no podem donar el cop!—afegí en Lew Cody tot acariciant-se nerviosament el bigotet.

En Chaney, davant de tanta insistència, no tingué altre remei que accedir, i acabà demanant als companys artistes que tinguessin l'amabilitat d'esperar-se mentre ell aniria a disfressar-se.

Quan en Lon Chaney es trobà sol dins la seva «habitació de disfresses i carretes», la seva angúnia augmentà exageradament i les gotes de suor que li lliscaven pel front es convertiren en vertiginoses catarates.

del Río magnífiques aptituds per arribar a estrella de primera magnitud, i no varen estalviar mitjans perquè el seu nom es popularitzés per arreu, a l'ensems que ella anava perfeccionant-se pels estudis i fent avenços sorprenents.

Mentrestant, en Martínez del Río seguia il·lusionat la carrera artística de la seva muller, no deixant d'assistir als seus assaigs i fent-li observacions quan li semblava que el seu treball no era tan pulcre com precisava...

Fins en les escenes en què els petons abundaven, quan la fogositat de la mexicana no tenia aturador, ell hi assistia complagut, perquè deia que el petoneig no era altra cosa que manifestacions del temperament artísticament realista de la futura estrella.

Per això el nom de «marit de la Dolores del Río» va començar a popularitzar-se...

J. PÈL I KOLA

(Seguirà)

—De què em disfressaré perquè no em coneguin?—es deia arrugant el front i apretant els punys, visiblement contrariat—. De dona, no, perquè ja hi anava en *El trio fantástico*! De geperut, tampoc, perquè tothom es recorda de *El jorobado de Nuestra Señora de París*! De sergent, encara menys, perquè només fa quatre dies que he fet *El sargento Malacava*! De clown, ni pensar-hi, acabant de filmar *Rie, payaso, rie!*

Al cap d'una hora de rumiar, i quan ja no restava un trajo per a ésser atentament examinat (en posseeix 3,213), tingué una idea genial que fins el féu somriure i tot.

—Em disfressaré de paisà!—cridava saltant engrescadíssim.

L'èxit fou espeterrant. Quan es presentà davant la Greta, en Gilbert, en Cody i tots els altres, ningú no el va reconèixer, acostumats com estaven a veure'l eternament disfressat.

I, com era d'esperar, més que les disfresses complicades dels alludits artistes, el trajo vulgaríssim d'en Chaney fou el que donà el cop aquella nit de l'*asalto*.

MAC HASSUM RONDA

EL PRIMER CONCURS DE Cinòpolis

□ □ □

Tal com vàrem anunciar, el número pròxim publicarem la primera sèrie d'artistes de la pantalla mig impressionats.

Acompanyant les fotografies, publicarem les bases.

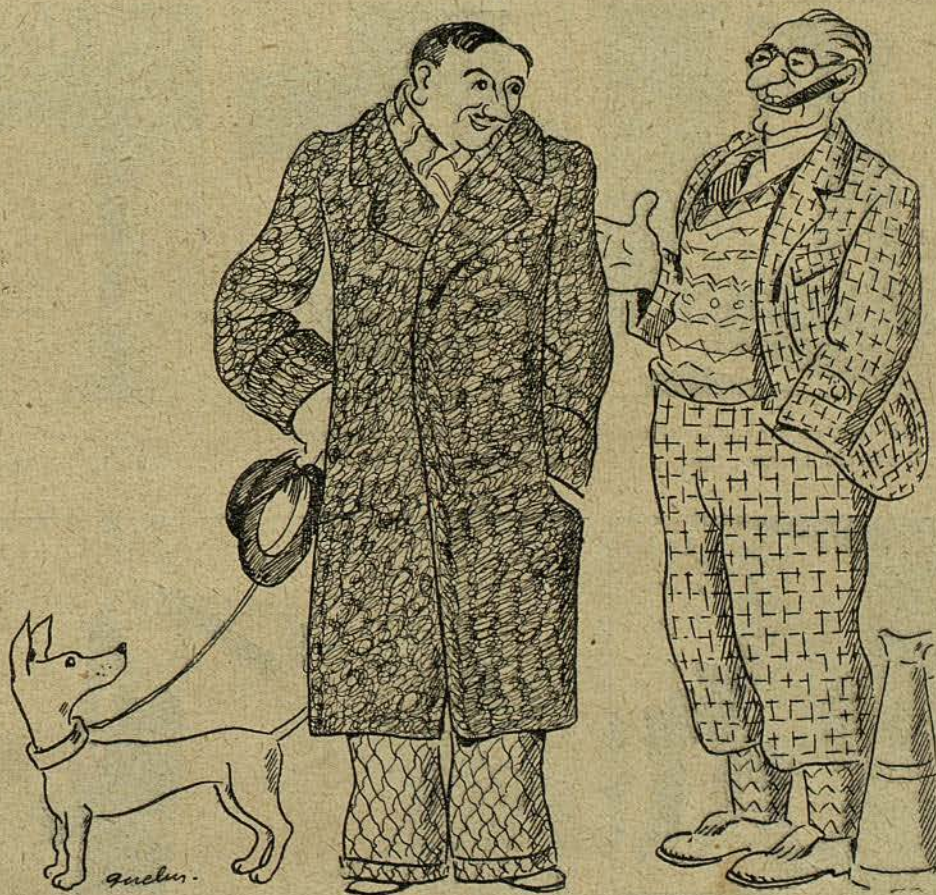
El concurs dels

Artistes mig impressionats

més que un concurs serà un entreteniment perquè els lectors de CINOPOLIS passin unes quantes vetllades gratant-se la closca com aquell que desxifra trenca-closques.

En el número vinent, no ens serà possible encara publicar la llista de premis, car volem que aquesta sigui completa i temptadora.

En aquest concurs podran prendre-hi part tots els lectors, sense necessitat d'omplir cap butlletí ni acompanyar cap de cap mena.

—En aquesta pel·lícula hi surt una barca que té set peus.

—Home! En lloc d'una barca deu semblar la Quaresma!

CAPITOL Y COLISSEUM "SERENATA"

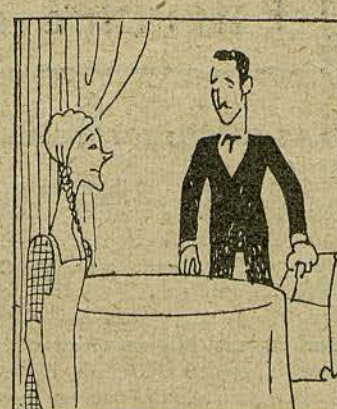
En Menjou és un pianista que toca a primera vista.

I la portera, una vella que hi sent a primera orella.

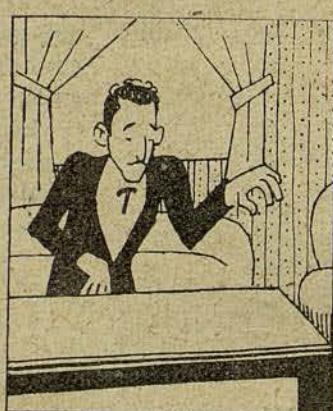
I en Menjou es veu desahuciat perquè descansi el veïnat.

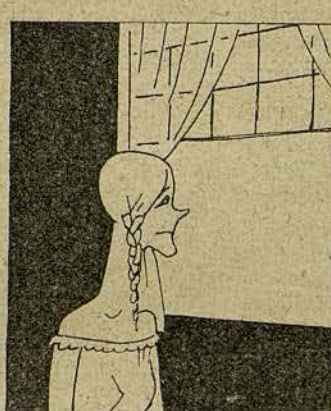
La noia del lloc on va se li posa a sospirar.

Menjou sent la inspiració i escriu la composició.

Té una inspiració magreta i compona una opereta.

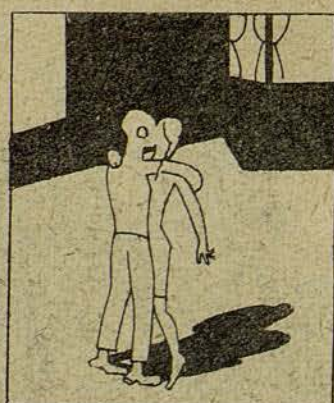
Tota es trasbalsa Gretchen, demostrant que no hi entén.

I embadalida amb Menjou, la pobra es lleva en dejú.

Menjou, en trobar-la al replà, li ofereix la seva mà.

La pobra noia, agraida, el besa al mig de l'eixida.

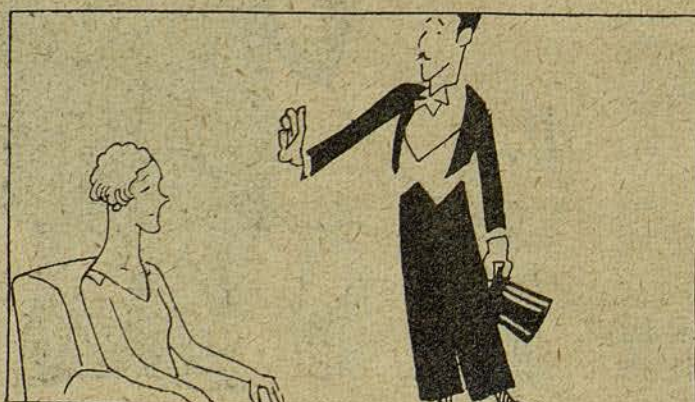
«Gretchen» per fi s'ha estrenat i en Menjou s'ha consagrat.

Música tan elevada fins pels cegos és tocada.

I l'autor, de tan sentir-la, acaba per avorir-la.

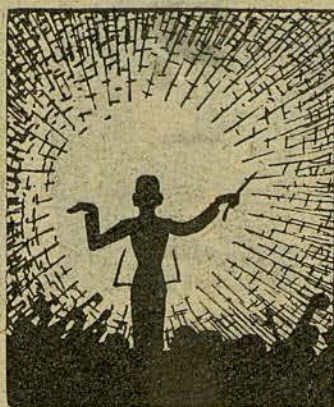

Gretchen d'ençà que és casada no s'ha mogut mai de casa. En Menjou li ha prohibit de què surti mai de nit.

Una nit, però, soleta, se'n va a veure l'opereta.

CAPITOL Y COLISSEUM "SERENATA"

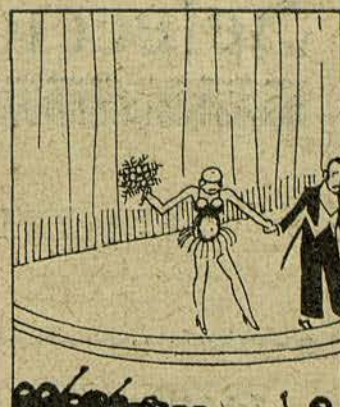
Veient-lo com dirigeix, pobra noia, s'enterneix.

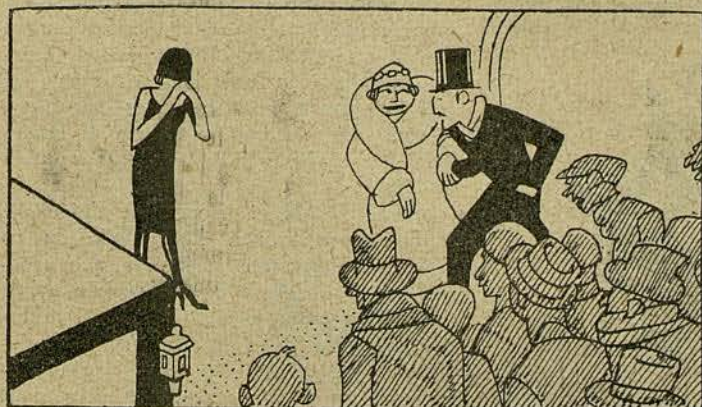
S'aixeca per fi el teló i comença la funció.

Surt la reina d'un ballet i en Menjou li fa l'ullet.

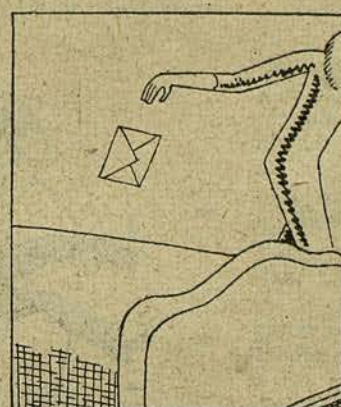
I agafadets de les mans saluden com dos germans.

Gretchen ha quedat ferida i els espera a la sortida.

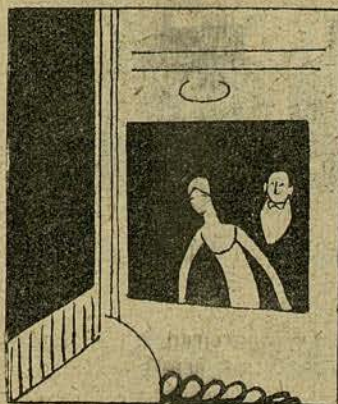
Veient com es diverteixen, comprèn bé que l'hi freigeixen.

Cansada ja de plorar, s'escapa per no tornar.

Aleshores ell s'adona que és un miserable «mona».

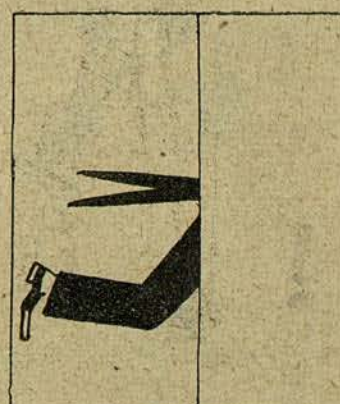
La noia, com que té «ingeni», un dia es mostra al prosceni.

En veure-la el seu marit, sent els gelos tot seguit.

Fins a l'hotel la segueix, i en veure això s'estremeix.

I ja del tot escamat, entra a matar disposat.

Però en veure a Gretchen sola, comprèn que tot era «trola».

L'amant era de lloguè i tot era amb fi de bé.

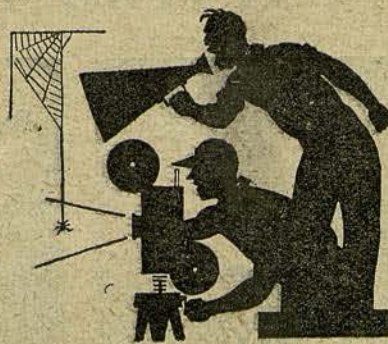
En Menjou aleshores cau de genolls com un babau.

El petó de reglament i s'ha acabat l'argument.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

PATHE-CINEMA

EL CRIMEN DE VERA MIRTZEWA, per Maria Jacobini, Jean Angelo i Warwick Ward

La gran massa de públic jove no ha pogut aconseguir aquelles èpoques glorioses que els aficionats de mitja edat recordaran sempre amb emoció. Aquells temps insubstituïbles de la Bertini, la Menichelli i la Borelli. Doncs ara és temps, jovenet, de viure aquelles sensacions inesborrables anant a veure la única supervivent del gènere: la Jacobini. Afanyeu-vos que s'acaba, car malgrat els esforços isolats d'aquesta veterana que no vol sucumbir a les noves tenències, el seu gènere, sortosament per l'açotada humanitat, és ben bé a l'aigua i no el faran surar les Jacobinis

Olga i el cast Sergio

per més espasmes amorosos i fatalistes que facin.

La Jacobini té un marit que a més de jutge és un tros de pa, però la Jacobini està empenyada en que hi ha d'haver conflicte, doncs conflicte és metres de cinta. Si no ho fes així, és clar, perdria les contractes de les cases retrògades que encara queden!

En Ward mena vida de milionari i viu de les dones. Fa la rosca a la Jacobini i aquesta cau en el parany. Va a casa d'en Ward i el primer que fa el seductor és demanar-li pasta. La Jacobini desconfia i aleshores ell la vol convèncer per mitjans més carnals. Respirem perquè finalment ella agafa la brownning que estava a tret de mà i que no arribava el moment d'utilitzar-la. Lluita per al revòlver. Ha costat, però finalment s'engega, i el castigador mor. Quina badada: el director no va recor-

dar-se d'aquelles espelmes de la Tosca que tenen sempre tan d'èxit!

I ja tenim la Jacobini caragolant-se, defallida, arrossegant-se i amb basques una darrera l'altra, produït tot pel remordiment, el dolor, l'horror, el terror

Rodolf i la vídua alegre

i el furor. Ara acabem de corroborar que el secret de l'art bertinesc consistia en un escot vertical i unes faldilles negres ben llargues i estretes que se li caragolessin per les cames i deixessin fins tres graons avall un ròssec estiraganyat. Direm, de passada, que damunt dels graons hi havia una porta que l'actriu empenyia sempre amb l'esquena. «El crim de Vera, etc.», malgrat que es perpetua en l'actualitat, les indumentàries

VERA i el castigador castigat

d'aquesta Vera etc., responen perfectament al tipus Bertini senyalat.

El senyor Angelo, com a jutge, s'ocupa del procés Ward fins que sap la trista veritat del cas, que ella aviat revela. Pobre home! I tot per haver-se

casat amb una dona invàlida per el doloroso misterio del alma esclava, el misterioso dolor de la estepa rusa i altres elucubraciones literàries del refinat lleterista.

El jurat, quan la veu tan ullerosa i amb mantellina, l'absol, i aleshores, com que la quantitat de metres que el director desitjava ja està ple, es llença al coll del marit amb aquestes paraules: «Sergio mio, te amo y siempre te amé.» I ell fa: «¿Ah, sí? Pues iremos a hacer un viaje.»

Salve, Jacobini! Abnegada defensora d'una causa morta. Des d'allà on es trobin, les heroïnes caduques que esperen que els vagis a fer companyia aviat, et saluden eternides i t'envien el millor del seu repertori: la Bertini, una dolorosa caiguda de cap enrera; la Menichelli, un caragolament misteriosament eròtic, i la Borelli, una girafal estirada de coll.

Els vint-i-quatre abrics que treu la Jacobini.

CHOFER DE SU MUJER, per Dolly Davis i Albert Prejean

La Davis i en Prejean volent fer art americà, els segons actors art francès i els demés ho devien fer de franc per a que els deixessin sortir. Sort que els espectadors érem quatre gats i encara sense bastó.

De totes maneres és una producció que hauria permès una major reclam: haurien pogut posar: «La película de la audacia. La que tiene la situación más emocionante y hará latir más corazones.» I hauria estat veritat, doncs s'hi veu una parella, casats, és clar, que fraudulenta i amorosament es fiquen al llit i s'hi queden...

Ah! l'operador també volia fer-ho a la manera americana i de sobte es posava a fer-ho anar tot precipitadament: personatges, cases, arbres, tot tenia atacs de mal de Sant Vitu i els pobres quatre gats que érem, quasibé també.

UN EXTRA

PARIS I RIALTO

EL CABALLERO DEL «RING», per Monte Blue i James Jeffries

Monte Blue és un boxador que des de que va néixer ha estat educat pel seu pare en l'art del cop de puny. El primer quadre que surt ja veiem com en l'entrenament el pare deixa K. O. al fill, però moments després el fill deixa K. O. al pare. S'abracen.

—Sí, fill meu, ja tens el cop de puny que jo volia—diu el pare—. Ets digne de la família.

En el mateix gimnàs s'hi entrena un xicot que és ros i porta els cabells sistema boxador. És un fanàtic del que ha apallissat al seu pare. El va a felicitar.

—Que no t'entrenes?—diu el del K. O.

—Sí, cada dia, a casa. La meua germana, a'encà que sap que faig de boxador m'estomaca a cada moment.

—Ah! Tens una germana? No ho sabia.

Sí, vina a casa a berenar i te la presentaré. No diré pas que ets boxador.

I surt quan ja berenen.

—El meu germà és un *pinta*—diu la noia—. I la majoria de les seves amistats són una colla de bestioles. Són boxadors.

—Oh, quin fàstic!—diu l'altre per desparistar.

I entre tots dos el sermonegen.

Mentrestant el del K. O. s'ha fet popular d'una manera sorprenent i tothom li diu l'Horan «one round», o sigui, «el d'un round». Perquè es veu (això és que es veu és bo per dir) que guanya tots els combats per *nocau* al primer round.

Com és natural, el del cop de puny privat i la noia acaben per acordar que han nascido el uno para el otro i festegen.

I amb aquestes s'organitza un combat entre el del K. O. i un rival de Xicago. Això ho porten els diaris, els quals publiquen una «foto» que (com és de suposar) va a parar a mans de la noia.

Bueno, la *débâcle* ja se la suposen. A l'últim tot s'arregla amb la condició de que el *novio* farà els possibles perquè el germà d'ella deixi la boxa.

Amb aquestes ve el dia del combat, i ella hi va d'amagat. El local es ple i la gent espera amb ànsia a Horan «one round». Vet ací que tot d'un plegat ens ensenyen com l'empresari passa angúnia perquè el rival de Xicago no es presenta. De sobte arriba un telegrama que diu que està ferit i no pot venir. L'empresari ja es veu a la ruïna, i és aleshores, quan el manager del germà de la noia, un senyor que fa cara de dolent de pel·lícula, proposa la substitució del no vingut pel seu *poulain*. El del K. O., de primer, no hi vol saber res; però després, a instàncies del seu pare, que és en Jeffries, accepta, imposant al seu futur cunyat una condició. I és que si el bat per *nocau* al primer round, abandonarà la boxa per tota la vida.

Surten els boxadors; es comença la lluita i d'una contra d'esquerra el cunyat queda de panxa enlaire al primer round. Victòria definitiva que deixa convençut a tothom menys als espectadors del cinema, que ja se la pensaven.

El metge visita el que ha rebut i diu

que no serà res, però que el deixin reposar. En lloc d'això, el manager dolent li etziva dos directes a l'estómac, i quan el metge és tornat a sollicitar, demana que vagin a buscar el forense perquè el cunyat és mort. (La gent diu: «Quina llàstima! Feia cara de bon noi i era tan simpàtic!»)

Aleshores ve el *descalabro* i els promesos renyeixen perquè tothom està cregut que el xicot ha mort del «nocau». (Perquè no s'impacientin, els direm que n'hi ha un que ha vist la veritat, però no vagin de pressa perquè es perdria l'interès de la pel·lícula.)

L'«one round» jura a ella que no boxarà mai més, i es dedica a fer de descarregador del moll. Però el dolent, que ara fa de boxador, atunyina al pare de l'«one round» i aquest es decideix a *vengar el ultraje* acceptant un combat amb el dolent.

Ve el combat. Ella, enfadada, té l'entrada als dits, però es queda a casa a escoltar la ràdio. Preparatiu. L'*speaker* diu:

—Hogan no es el mismo. Està muy triste y preocupado.

La noia escolta la ràdio. Comença el combat. Primer round. El del K. O. va a terra tres vegades i rep de valent. La noia s'ho escolta per ràdio i s'impacienta.

Segon round. El mateix. El bo va rebent, fins el punt que el pare li diu que ja ha rebut prou que tirarà l'esponja.

—No, pare. Semblaria un vulgar campió de Bouches-du-Rhône d'aquells que els empresaris de Barcelona encolomen al seu públic.

—Doncs, per què no l'estoves?

—Perquè quan li vaig a pegar, sem-

pre em sembla que veig el que vaig matar.

Tercer round. Comença amb l'«one round» de corcoll. La noia s'ho escolta per ràdio. L'*speaker* diu:

—Horan piensa con algo que le preocupa más que el combate.

La noia ho sent, i en aquest moment un espectador que seia darrera nostre, diu, cridant:

—Què fas, paraça?

Com si ho hagués sentit ella, agafa l'entrada i el barret, s'enfila a l'auto i hi arriba quan el gong ha salvat al del K. O. de quedar ídem. Aquí entra en acció el que estava al corrent de la mort del cunyat. Diu a ella:

—Tot això que li passa és perquè es creu que ell és qui va matar el germà de vostè. I no és ell, sinó l'altre. Jo ho vaig veure.

—Sí? Doncs vé, digues-l'hi.

Hi va ell i també ella. S'enfilen dalt. El del K. O. està ben *groggy*.

—El que va matar el meu germà—li diu ella—no ets tu, sinó el teu rival.

Li ho va repetint. La vegada que fa quatre, ell ho entén i ja hi som. El dolent ja es veia campió, però queda «nocau» d'una esquerra a l'estómac. S'engresca tothom, el treuen a coll-i-be, es retira de la boxa, es casa amb la noia i el dolent va a la presó.

Els espectadors del cinema no es van emocionar gens perquè ja sabien que al bo el gong el salvaria i que a l'últim, quan arribaria ella, s'animaria i guanyaria. La única cosa que hi vam trobar a faltar fou que el culpable, batut i a punt de morir, confessés el seu crim aje-gut entre les cordes del ring.

LES CARTES D'AMOR

—Es evident: guanyo 300,000 dòlars al mes; però la meitat del sou se me'n va amb els cinc cèntims del carter.

Sentim que ens manqui espai, perquè van fer, a més, *La esclava del lujo*, que també és de les bones. Hi surten un que va a Filipines a fer fortuna, una mare carregada d'experiència i de talent, la seva filla que només té que pardalets al cap, un xicot (el fill número deu de l'administrador) que és molt bona persona i acaba la carrera d'advocat, i un *don Juan* que porta bigotet estil Lew Cody.

S'acaba, naturalment, guanyant el bo, i amb casament per partida doble. Ens enterem que *el dinero es el mayor enemigo del amor*, i hi surten uns títols que són més patètics que la patètica d'en Beethoven. Sobretot els de l'acabament són definitius.

La mare i la filla es barallen i la filla diu:

—*Aunque seas mi madre, te aborrezco, te odio...*

I se'n va. Quan torna a demanar perdó, la mare li diu:

—*Estoy muy agraviada, pero, después de todo soy tu madre.*

I s'abraquen. I ploren. I els respectius *Romeos* que escolten pel forat del pany, diuen:

—*Lloran? Son felices.*

Etcètera, etcètera. Tant aquesta pel·lícula com l'anterior, són del programa «Insuperable Warner Bros». Nosaltres estem segurs que això ho diuen per despistar. Si el senyor Warner Bros no fos capaç de superar aquestes dues produccions, tant se valdria que plegués i es dediqués a anar a pescar cranques a l'Escullera.

CECIL B. DE L'HORT

KURSAAL I CATALUNYA

JOVENTUD, DIVINO TESORO, per Louise Brooks i James Hall

Hi ha dues coses en el cinema, que tan sols el pensar-hi ja ens fan posar la pell de gallina i ens inciten a fer una completa exhibició de ganyotes de descontentament. Aquestes dues coses, volguts llegidors, són les següents: els patis andalusos (?) que surten en totes les pel·lícules de costums mexicans i els concursos de regates de les pel·lícules americanes.

Un cop feta aquesta aclaració, crec que no s'estranyaran gens ni mica si els explico que dilluns passat, fent esforços titànics per a no fer la becaïna, vaig suar tinta xina per «aguantar» aquell film anomenat *Juventud, divino tesoro*, en el que com de costum en aquestes pel·lícules anomenades de *ambiente estudiantil*, les regates hi desempenyaven un paper importantíssim.

Fent un esforç els explicaré uns quants moments castissos d'aquesta pel·lícula:

Un pare de família està desesperat perquè cap dels seus fills (en té dos) li agrada «regatejar».

(Ho trobem naturalíssim; el «regatejar» només agrada a les senyores i a les porteres al fi i al cap.)

A més d'això, aquest pare de família ajunta les celles i fa sermons després de sopar, perquè el gran dels xicotets (James Hall) és un fresc i dels catalogats amb allò de «la mànega ampla».

(Ganes de perdre el temps. Més amples porta els pantalons «oxford» i no obstant no se'n preocupa.)

Els dos germans se'n van cap a la Universitat i allí, tots dos, es posen a estudiar... el caràcter d'una gentilíssima *novata* (Louise Brooks).

(Pel que es veu, se l'han estudiat tan malament que a l'hora d'examinar-se, o sigui a l'hora de la declaració, la noia, que es diu Carolina, els clava carbassa a tots dos perquè així no tinguin enveges.)

Carolina, però, voldria casar-se amb un dels dos germans. I rumia.

(Això de rumiar és un dir, només ho fa veure, car a ella el que l'interessa és el gran, perquè és l'hereu... i el més *gentleman*.)

Amb tot això arriba el dia del festival de les regates. El germà petit hi pren part, i fa guanyar els seus, després de remar com un *indio*. El pare l'abraça, el germà gran també i fins la Carolina.

(Ara vostès es creuran que després de la proesa del petit, de fer guanyar la cursa de regates pel seu club, la noia

es decidirà per ell i donant-se-les de romàntica, li dirà que té el cor gairebé inflammat del tot, oi? Doncs no, senyors, la Carolina, per a fer la guitza a tots els aficionats al *séptimo arte* que se les donen d'espavilats i fan pronòstics abans de l'aparició del film, no es decideix per cap.)

També són ganes de marejar!

La Brooks està bufona, com sempre, en el paper de Carolina; però no ens convenç en el seu treball. Caldria un xic més de malícia... que bé prou n'hi sobra!

En James Hall, que fa el paper de germà gran en aquesta pel·lícula, dona la sensació de treballar pensant en tot... menys en el que fa.

El que fa d'entrenador de l'equip de regates, fa molta gràcia. I diem que fa gràcia perquè es fa un tip de cridar animant els seus, quan per endavant ja sap que guanyaran, car ben clar les diu l'argument aquestes coses.

MAC HASSUM RONDA

Un bibelot humorístic de la casa «Paramount» que posseeix una gràcia natural. Vegi's si no, el trosset de gràcia que ensenya per sota la bata japonesa.

El fet de què en Dalí i en Buñuel intentessin la filmació d'una producció super-realista, no ha produït la més mínima expectació ni una lleugera revolució cinematogràfica.

Unicament els que han tingut coneixement del cas insòlit, s'han permès uns comentaris carregats d'ironia.

—En Dalí serà el director anti-artístic—digué un.

—En Buñuel, l'anti-tècnic—afegí un segon.

—Aleshores—afegí un tercer—, el més anti-cinematogràfic consistiria en projectar la pel·lícula a l'aire lliure, a les dotze del migdia i a ple sol.

Ves per on en Dalí podria apuntar-se un èxit.

Mentre es projectava *Serenata* al «Capitol», el dia de l'estrena uns quants amants de la barrila s'entretenien observant si coincidien l'orquestra que dirigia en Menjou amb la que ameritzava l'acte. I cada vegada que no s'avenien, aplaudien i cridaven: «Molt bé!»

D'una manera o altra s'havien de distreure.

Karl Dane treballarà novament junt amb en William Haines. Una de les primeres pel·lícules que filmaran es titularà *El duque se retira*, en la qual John Crawford farà el principal paper femení.

Amb un trio així, no cal que els de la «Metro» s'entretinguin redactant gasetilles de propaganda, car els èxits s'obtidran a cabassos.

Una de les darreres produccions d'en Chaney es titula *El Este es el Este*.

Francaament, un títol així qualsevol s'atreveix a discutir-lo!

Muts i a la gàbia, doncs!

Carol Lombard és una rossa deliciosa que acaba de contractar el famós director-productor Cecil de Mille per exhibir-la en la seva pròpera producció.

Després d'això, ens han assegurat que gairebé totes les «extres» fan un consum exagerat d'aigua oxigenada per veure si així en Cecil de Mille fa un xic més de cas de llur bellesa.

Aviat es començarà a filmar una pel·lícula parlada titulada *Drummond (a) el Bull-Dog*, dirigida per en Samuel Goldwyn, i en la qual en Ronald Colman farà el principal personatge.

Suposem que en Colman no farà el pa-

per de Bull-Dog. Del contrari, tractant-se d'una pel·lícula parlada, s'hauria de fer un tip de lladrar horrosos.

La «Paramount» té contractades a tres germanes i totes són actrius de primera fila i es diuen: Loretta Young, Sally Blane i Polly Ann Young.

No ens negaran que a Hollywood deu ésser una família distingida la de les tres germanes.

En Leonard Debesa, l'actor espanyol que va defensant-se pels estudis d'Hollywood, va ésser vist per un periodista abillat amb un trajo que semblava de *baturro*. El company del periodista va dir que anava de bandoler calabrés, i a la fi va resultar que anava de «gitano» per prendre part en la filmació de *Un sueño de amor*.

Segons en Debesa, el seu trajo devia ésser molt diferent del que portava, i oportunament va indicar quina era la indumentària típica del «gitano» que ell representava. Però hagué de posar-se la que li varen donar.

La qual cosa demostra que els directors es tenen per infallibles o poc menys.

Per ara sembla que és molt feliç el matrimoni que formen la blonda Rita Carewe i el bru LeRoy Mason.

Com ja es va publicar fa dues setmanes, ell era un «extra» encara fa pocs mesos. Un dia el va veure en Carewe

menjant un *sandwich* a Henry's i va trobar en ell l'home que precisava pel principal paper d'actor en el film *Venganza*.

I ara és actor cinematogràfic i gendre del seu descobridor i gran director.

Lena Malena és una de les artistes que torna a Europa desenganyada dels sous que contenen es cobren per Hollywood.

I després de prendre part en *Locura tropical* junt amb Leatrice Joy, agafarà el vapor que ha de deixar-la a Hamburg, d'on es traslladarà a Nova Baselberg.

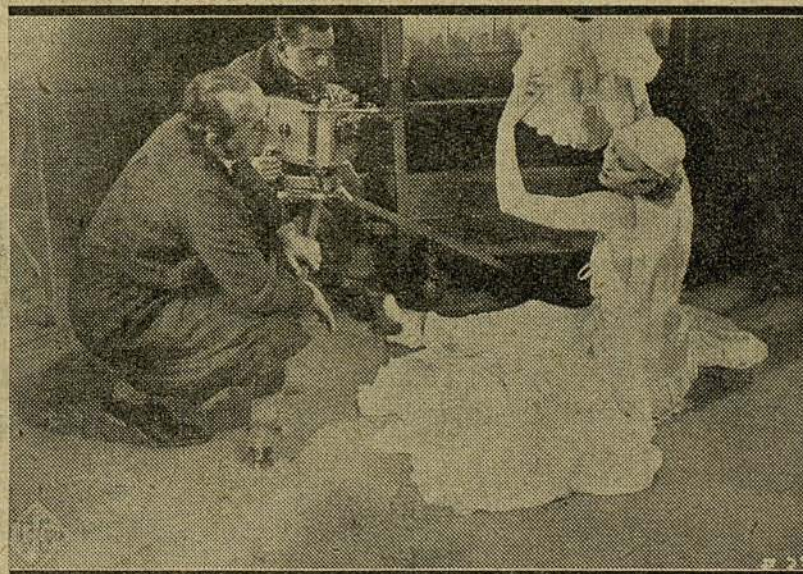
Lewis Stone s'ha separat de la seva muller Florence Oakley, després de deu anys de matrimoni.

I ella torna al teatre, on va ésser coneguda pel veterà actor.

Armida Vendrell, nascut a Sonora (Mèxic), de pare català i mare mexicana, entrà a la pantalla sonora amb el principal paper del film que el seu descobridor, en Guz Edwards, va a realitzar per la «Metro».

Com que té dinou anys i canta, balla i declama molt bé, triomfarà segurament en les pel·lícules enraonades.

Glòria de Cota, que per haver guanyat el primer premi del concurs de bellesa a Mèxic va traslladar-se a Hollywood per

Un treball difícil. Filmació d'un primer terme en un estudi alemany. Es indispensable que el director i l'operador no pateixin dels ronyons.

fer pel·lícules, ha fracassat com a actriu.

No obstant, diuen que està de molt bon humor perquè està a punt de casar-se amb un senyor molt ric de Nova York, matrimoni que, segons els càlculs de la mexicana, durarà dos o tres mesos.

Per tant, el premi de bellesa que va obtenir en sa pàtria, li ha servit, si no per ésser estrella del film, per modernitzar un xic les seves idees relatives al matrimoni.

En Bert Lytell, que encara no fa dos anys es va casar amb la Claire Windsor, en el viatge de noces dels quals varen descobrir, junt amb en Carewe, la Dolores del Río, té relacions serioses amb la Phyllis Haver.

Ja avisarem la data del casament i del divorci.

Participem als nostres estimats llegidors que al «París» pinten.
Sense comentari.

Dilluns, un senyor va anar tot engrescat al «Rialto» per veure aquella revista *Enciclopèdia Pathé*, que anunciaven els diaris que portaria detalls de la moda parisenca i de l'hivern a Suïssa.

I es va quedar amb un pam de nas, perquè els diaris anunciaven una cosa i en feien una altra.

Van a fer una nova pel·lícula de producció nacional. Es tracta de *Els vells*, de l'Ignasi Iglésies. La interpretació anirà a càrrec del coloso (el coloso és l'Enric Borràs) i la Josefina Tàpies, que també ja ha fet altres pel·lícules.

Es d'esperar que la pel·lícula sortirà ben feta. La Tàpies ho fa força bé i en Borràs també pot sortir-se'n perquè aquesta obra és del seu repertori, aquell repertori que tota la vida que no fa altra cosa.

L'avantatge dels «dobles».

L'actriu Lena Wichart ha tingut la desgràcia de caure d'un avió, i a conseqüència d'aquesta caiguda va quedar mig morta.

—Tinc entès que aquesta pel·lícula d'en Menjou es desenrotlla en un restaurant de nit.

—Ah! Vet ací perquè en diuen *souper-producció*.

Aquesta senyora feia de «doble» de la miss Ruth Elder. La desgràcia va produir-se per haver-se oblidat d'obrir el paracaigudes.

Si no s'hagués arreglat això dels «dobles», potser la senyora Elder s'hauria fet un xiribec o bé altres desperfectes pitjors i a hores d'ara ja el seu marit hauria perdut l'esperança de divorciar-se. Es l'avantatge per aquesta senyora, però té l'inconvenient per l'altra. Es clar que potser el seu nom no hauria arribat a sortir mai als diaris, però a ben segur que ara es dedicaria a plomar pollastres o a rentar plats i no hauria tingut ocasió de conèixer els llits dels hospitals.

Amb motiu de la vinguda a Barcelona de la senyora Raquel, tots els cinemes de tercera i quarta mà han aprofitat l'ocasió per exhibir les pel·lícules atrassades d'aquest rossinyol de secà, pel·lícules que hom tenia arconades al quarto dels mals endressos. D'aquesta manera es van pensar que la gent encara hi cauria.

Afortunadament només n'arregleguen algun, i encara perquè ve de fora.

Es molt trist, però és així. L'Alma Rubens, gentil, bonica i simpàtica, feia

uns quants dies que anava d'esma i deia coses gruixudes. La darrera que va fer, fou organitzar una bacanal a casa seva i els veïns en varen protestar. Es clar, no podien dormir tranquils.

A l'últim tothom ha arribat a la conclusió de què era boja, i l'han tancada.

Nosaltres protestem enèrgicament, convençuts de què no ho és, de boja, sinó que està sencera i per cert ben sencera.

La prova és que acaba de divorciar-se de Ricard Cortez, el seu tercer marit.

La casa «Fox» ha fet construir un automòbil que val la *friolera* de trenta mil dòlars. I no es pensin que sigui un «Rolls», no. Es d'una marca sense importància. I és un camió.

Camió, i val trenta mil dòlars? Sí, és que a dins hi va un aparell recollidor d'emissions de cant.

Al Parc Güell van impressionar uns quants metres de pel·lícula l'Irusta, en Fugazot i en Demare per la revista «Fox». Es pel·lícula parlada, i mentre la projectin a la pantalla hom podrà gaudir de «Por el camino» i «El carrerito». Si encara fos poca cosa les gramoles i raspes i nenes *cursis* i *niños peras* que canten *tangos* d'un cap de dia a l'altre, ara fins i tot ens en faran sessió al cinema.

Encara que d'això n'hi ha per dies. Aquí les revistes les acostumem a veure al cap de cinc anys que les han impressionades.

El que diu *Cinelandia* en un elogi de la Greta Garbo:

«Mirando los ojos del lirio de Suecia parece que mira uno al abismo; se sienten vértigos. Ojos languidecientes sobre una boca de labios sensuales. Ojos que parecen reflejar, bajo la marmórea frente, la tenue luminosidad de sus encendidas pasiones internas. Ojos de éxtasis; pero de éxtasis cruel, vertiginosamente cruel, que atraen con la desconcertante atracción del misterio. Los ojos de Greta la de líneas praxitelicas, la de figura gentil y blanca, como un campo de nieve, parecen convidar a beber el amor en la escondida fuente del delirio, cuyas cristalinas y luminosas aguas nacen del venereo remoto de su espíritu...»

—Vol dir que aquesta gent sabran desempenyar-los els papers de bandits?
—No passi ànsia, perquè el més decent ha estat catorze anys a la presó.

No acaba aquí, però creiem que amb el que hem transcrit n'hi ha prou per passar una estona distreta. La gran pena afectada, pot estar satisfeta.

* * *

Lily Damita, l'estrella parisenca, va firmar un contracte amb el productor Samuel Goldwyn, mitjançant el qual es comprometia a parlar perfectament l'anglès, sense accent estranger, en el termini de sis mesos.

I pensar que d'aquí sis mesos Lily Damita parlarà perfectament l'anglès i els americans restaran admirats i la reclamaran el seu castell de focs d'artifici proclamant el cas extraordinari!...

De totes maneres, sempre és més senzill i de bon gust això que no pas un divorci.

* * *

En els tallers de la «Metro» han començat la filmació d'una producció extraordinària.

Es tracta de la picturització de *El pont de Sant Lluís Rei*, una novel·la americana de Thorton Wilder que ha obtingut un èxit formidable als Estats Units.

L'acció passa a Lima, la capital del Perú, a l'any 1714, i enclou una història original molt diferent de tot quant s'ha filmat fins a la data.

Els intèrprets d'aquesta pel·lícula són: don Alvarado, Nils Asther, Donald Reed, Charles Renaldo, Ivan Lebedeff, Carroll Nye, Johnny Mac Brown, Charles Delaney, etc.

Tenim la seguretat que abans del dia del Judici la veurem en els nostres cinemes, encara que l'entrada ens costi tres passes.

* * *

Als tallers de la «Fox» han inaugurat una secció especial d'edificis de ciment armat, a prova de scrolls exteriors, per a la filmació de pel·lícules parlades. El dia de la inauguració, tota la gent del cinema d'Hollywood fou invitada, repartint-se profusió de targes d'entrada.

Com que tothom volia posar-se a primer rengle per veure de prop els seus astres preferits, es registraren trepitjades, crits protestes i empentes a dojo.

Com de costum, la cerimònia es va reduir a què les més famoses actrius diguessin unes quantes paraules davant el micròfon, produint-se la consegüent

Voleu menjar bé i barat?
Aneu al

RUGBY BAR

Clarís, n.º 62 - Telèf. 18572

□ □ □

El que hi menja una vegada,
ja no torna a casa

decepció en sentir unes veus tan ronques emeses per uns cossos tan fràgils,

La majoria varen dubtar de què a Hollywood existís la llei seca.

* * *

Tots els negres d'Hollywood han estat d'enhonorada amb motiu de la filmació d'*Hallelujah*, una pel·lícula a base de la vida dels negres.

En King Vidor, que és el director d'aquesta cinta, ha necessitat tres cents negres de totes les edats per fer aquesta pel·lícula, en la qual no hi surt ni un blanc per remei.

Amb tants negres és segur que la pel·lícula serà una nota de color... de sutge.

* * *

Els actors negres que treballen en *Hallelujah*, la pel·lícula de King Vidor, tenen de maquillar-se com els blancs, però fent-se més negres del que són en la realitat—legim en una revista cinematogràfica.

Ara sí que ho veiem tan negre com vulguin.

* * *

Estelle Taylor, l'esposa d'en Dempsey, acaba d'ésser contractada per la «Metro-Goldwyn-Mayer» per a treballar en la pròxima pel·lícula d'en Chaney.

Cal reconèixer que l'home de les mil cares, escollint «estrelles», és un *trumfo*.

* * *

Copiem d'un programa del «Kursaal», d'uns quants dies enrera:

«Laurence Irving, jove anglès y nieto de Sir Henry Irving, partió para Nueva York, después de haber terminado su labor en Hollywood, consistente en

dibujar los cuacros de la próxima producción hablada de Douglas Fairbanks, *La Máscara de Hierro*»

Si veritablement aquesta producció d'en Douglas és parlada, ja riurem. (Ja ens l'imaginem fent un salt tot xisclant per a completar l'efecte.)

Estem segurs que després d'una pel·lícula d'en Douglas, les farmàcies esgotaran l'aspirina.

* * *

Esperem amb candeletes que es projecti una pel·lícula parlada en un dels nostres cinemes per a aclarir un seguit de dubtes que ens tenen preocupats.

Per exemple: es sentiran els rences, més o menys cargolats, dels tramoistes?

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Jhuli Berth. — El que vostè desitja no és possible. El nombre de pàgines no ho permetria.

S. M. — Tenim copets per donar i per venure. Cerqui temes enginyosos i el complaurem.

Tomàs. — Vuit caps de cop ens han atabalat. No hem gosat enviar-los tots vuit al cove i amb el temps arribarem a publicar-ne algun.

Tost. — El seu cap ja és al cove. En dir el seu cap, ja deu suposar que ens referim al cap d'en Karl Dane que vostè ha tingut la gentilesa d'enviar-nos.

Plim. — El xisto és d'una innocència que commou i el cap... Home, el cap ha anat a fer companyia als altres guillotinat.

L. O. S. — Aprofitarem el xisto.

R. M. B. — Només li direm que al cove acaben d'ingressar-hi tres capets més.

Esperem que no ens demanaria cap més explicació.

Capsigrany. — Agraïm la seva remesa.

Nota important. — A tots els futurs col·laboradors que tinguin capets en cartera els agraïrem que no es molestin enviant-los, car al cove ja no hi caben.

IMPRESOS COSTA: ASALTO, 45: BARCELONA

Exclusives TRIAN

Triomfen a PATBÈ CINEMA amb la segona de les grans produccions que presenten en l'actual temporada

El crimen de Vera Mirtzewa

per la insuperable tràgica Maria Jacobini, Jean Angelo i Warwick Ward

Prompte a KURSAAL I CATALUNYA

El diamante del Zar

altra de les extraordinàries produccions que farà sensació, que presenta

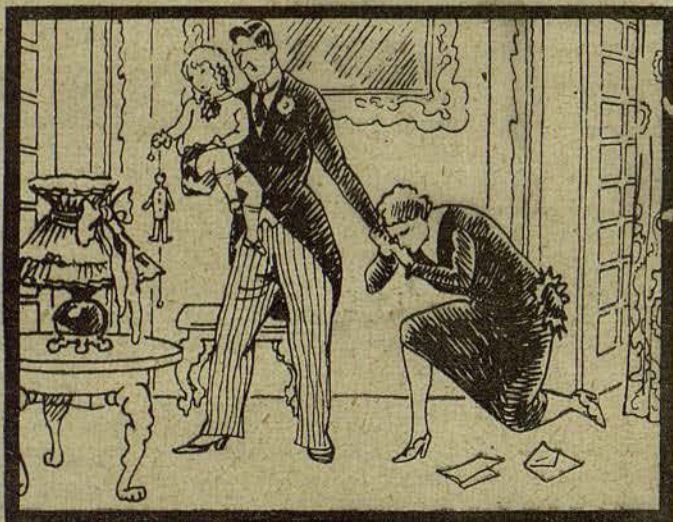
Exclusives TRIAN - Consell de Cent, 261 - BARCELONA

ELS ESTILS

LA PRODUCCIO RUSSA

La estentórea voz del pueblo soberano empaña el brillo de las cúpulas altivas.

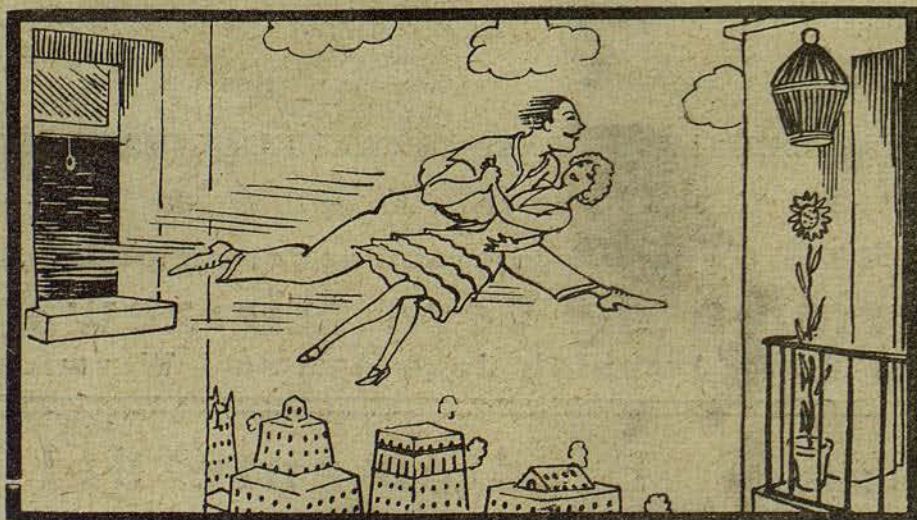
LA PRODUCCIO FRANCESA

—Mi corazón de madre adoptiva se estremece al pensar en el porvenir de su hermano de leche.

LA PRODUCCIO ALEMANYA

Los heraldos de la noche van a poner una luz en el oscuro trabajo de la ciudad aletargada.

LA PRODUCCIO AMERICANA

—Nuestra vida será siempre así: un camino sembrado de rosas.